

Баріонікс — плавання

Баріонікс був єдиним динозавром у сім'ї, хто досі не навчився плавати. Вода здавалася йому надто холодною, а велетенські риби підозріло дивилися з глибини. Щойно Барі занурював лапу в блакитну гладь, усе його тіло вкривалося дрібними бульбашками, немов табун мурах улаштував справжні перегони під його шкірою.

Сердешний цього соромився, тож поки його друзі плавали, він самотньо сидів на галявині й спостерігав, як світлячки дражнять хробаків: «Он як високо ми вміємо літати».

Єдиною, хто розумів його без слів, була Сісі — маленька кмітлива динозаврочка з помаранчевими очима, ну точно як дві краплі апельсинового соку. Але того дня вона з усіма вирушила до річки — збирати листочки на улюблене смузі.

— Ходімо зі мною! — запропонувала вона Барі.

— Я... я ще трохи посиджу тут, — невпевнено відповів він.

Сісі знала, що вмовляти його марно, тож лише кивнула й побігла до води. Щойно вона зникла, Барі, схопив улюблений надувний круг із качкозавром і пішов до річки. Він стояв на березі, але страх не відпускав.

— Ну ж бо, ти ж хижак! — підбадьорював себе він. — Тобі нема чого боятися!

Та лапи самі відступали назад. Серце билось так гучно, що його відлуння чули навіть птеродактилі з найвищого дерева.

Аж раптом тишу розірвав гучний крик.

— Допоможіть!

Це була Сісі! Вона впала у воду, коли тягнулася за листочком.

Барі миттю натягнув свій круг, зібрав усю свою відвагу й щодуху стрибнув у воду. Його лапи завзято гребли вперед, а страх розчинявся у

хвилях, як ранковий туман. Ще мить — і він схопив Сісі за лапу й міцно тримав її.

Коли вони вибралися на берег, друзі підбігли до Баріонікса й гучно аплодували.

— Ба, ти справжній герой! — вигукнув один зі старших братів.

— Ти не просто сильний! — додав хтось із натовпу. — Ти сильний духом!

Баріонікс уперше відчув, що його серце калатає не від страху, а від гордості. Він втомлено сів на берег і зосереджено дивився на воду.

— Все добре? — тихо запитала Сісі, обережно торкаючись його лапи.

Барі невпевнено кивнув, але відчував неймовірну спрагу. У цей момент Сісі пригадала, що на березі в листочках забула пляшечку води. За мить вона повернулася — трохи захекана, але з переможною усмішкою.

— Тримай, Барі! — сказала вона з гордістю і простягнула Барі свою пляшечку улюбленої Моршинської «Карпатозаври». Барі усміхнувся і обійняв турботливу подругу.